

Sygn. akt II Ka 721/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sądowy Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale Prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2023 r.

sprawy **B. T. (1)**

oskarżonego o czyn z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 26 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 15/23

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności łagodzi do 6 (sześć) miesięcy;
- w pozostałej części utrzymuje wyrok w mocy;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 zł opłaty za obie instancje i 20 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 721/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 26 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 15/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Obrazę przepisów postępowania a mianowicie:</p> <p>- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że wyjaśnienia B. T. (1) są wyrazem linii obrony obranej w celu uwolnienia się od odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, podczas gdy w toku postępowania konsekwentnie odmawiał on przyznania się do winy;</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, którego dopuścił się Sąd meriti w konsekwencji obrazu w/w przepisów postępowania, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż B. T. (1) popełnił czyn zarzucany mu w a/o, w sytuacji gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania, iż dopuścił się on sprawstwa czynu z art. 178a § 4 kk.</p> <p>3. Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu polegająca na wymierzeniu mu kary 1 roku pozbawienia wolności, sytuacji gdy zgromadzony w toku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>postępowania materiał dowodowy, cele zapobiegawcze kary, jak również te w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także stopień winy B. T. (1) uzasadniały wymierzenie mu, przy zastosowaniu instytucji z art. 37a kk, kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 zł każda oraz na podstawie art. 43b kk orzeczenie wobec B. T. (1) środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez publikację jego treści na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim przez okres 1 miesiąca, ewentualnie wymierzenie mu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skarżący zarzucił sądowi I Instancji, że nieprawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonego, w których konsekwentnie nie przyznawał się on do stawianego mu zarzutu. Pomijając fakt, że trudno w sprawie mówić o konsekwentnych wyjaśnieniach oskarżonego, który nie stawiał się na rozprawie głównej, a i w postępowaniu przygotowawczym nie składał wyjaśnień, ograniczając się jednokrotnie do nieprzyznania się do czynu, zauważyć należało, że skarżący nie wykazał, dlaczego rozważania Sądu o wiarygodności zeznań świadków, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego w bezpośrednim pościgu oraz o wiarygodności wyniku badania próbki jego krwi na zawartość alkoholu, miałyby być nielogiczne i sprzeczne z dyrektywą zawartą w art. 7 kpk. Oskarżony (ani skarżący w apelacji) nie podnieśli żadnych okoliczności, mogących stanowić przeciwwagę dla relacji policjantów,</p>		

którzy zatrzymywali samochód, kierowany przez oskarżonego, który nie zatrzymał się do kontroli drogowej, zjechał na parking, porzucił pojazd i uciekał pieszo, ale został zatrzymany (zaś świadkowie nie mieli wątpliwości, że tylko on wysiadł z samochodu, nie stracili go z oczu, odmawiał poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, jednak badanie krwi wykazało stan nietrzeźwości). Na tym tle nieprzekonywująco wypada teza, że skoro oskarżony raz (choćby stanowczo) powiedział, że się nie przyznaje, to wszystkie pozostałe dowody, wskazane przez Sąd w pisemnym uzasadnieniu na k. 98) należy uznać za nieprzekonywujące, wątpliwe, niepewne, chwiejne, niespójne i generalnie wręcz nie nadające się do wzięcia ich choćby pod uwagę. W apelacji nie podniesiono nawet argumentów, dlaczego te właśnie dowody Sąd rzekomo niesłusznie obdarzył wiarą. A przecież logicznym jest, że skoro w niekwestionowany sposób, słusznie Sąd uznał dowody z zeznań policjantów za prawdziwe, a i wynik badania krwi za niewątpliwy, to jedynie słusznym logicznie wnioskiem było uznanie, że twierdzenie oskarżonego nie jest prawdziwe, a jest jedynie wyrazem postawy procesowej, by organom wymiaru sprawiedliwości nie ułatwiać zadania, wyrazem właśnie przyjętej linii obrony, nastawionej wyłącznie na przedłużenie postępowania (skoro nie zaprezentowano żadnego dowodu, mogącego wykazać odmienny od ostatecznie ustalonego, stan faktyczny). Tym samym nie sposób było zaakceptować racji skarżącego, że niezasadnie Sąd nie uznał twierdzeń oskarżonego za

prawdziwe, jak również, że niezasadnie ustalił, iż oskarżony popełnił zarzucony mu czyn. Z całości materiału dowodowego (poza izolowanym, punktowym twierdzeniem oskarżonego, że nie jest winien) wynika jednolicie, jednorodnie i niewątpliwie, że B. T. (1) w dniu zdarzenia kierował samochodem, będąc w stanie nietrzeźwości, żaden zaś dowód nie wskazuje na to, że np. to nie on kierował pojazdem, że pojazd nie był w ruchu, że oskarżony w czasie kierowania nie był w stanie nietrzeźwości albo że w dacie czynu nie był karany w warunkach art. 178a § 1 kk. Tak więc również zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych nie można było uznać za w najmniejszym choćby stopniu uzasadniony.

Za częściowo tylko trafny (ale nie w zakresie wypływających z tego wniosków) należało uznać zarzut rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd merytorycznie rozpoznający sprawę właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku na k. 100-100v w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Orzeczonej wobec oskarżonego rodzaj kary w sposób należyty zatem spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając równocześnie wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. Argumentacja, jaką zawarł skarżący w ramach środka zaskarżenia, ograniczająca się do prostego stwierdzenia, że sankcja

łagodniejsza byłaby wystarczająca dla osiągnięcia celów kary wskazuje, iż również skarżący, podobnie jak sąd, nie był w stanie dopatrzeć się jakichkolwiek okoliczności łagodzących i faktycznie przemawiających za uznaniem, że łagodniejsze, niż przewidział to ustawodawca, potraktowanie B. T., który nie wyciągnął żadnych pozytywnych wniosków z poprzednich, łagodnych wyroków, wystarczy, by tym razem już takie wnioski wyciągnął. Słusznie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę zarówno okoliczności popełnienia czynu (wysokie stężenie alkoholu we krwi oskarżonego, jego zachowanie po jego popełnieniu – pieszą ucieczką przez policjantami), jego wcześniejszy sposób życia (uprzednią karalność za przestępstwa podobne, a więc i powrót do przestępstwa), jak również postawę w toku dalszego postępowania. Nie ustalono (i nie wskazano) żadnych okoliczności, które mogłyby w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwić zachowanie oskarżonego, wykazać jego prawidłową, nawet jeśli spóźnioną, postawę społeczną, wskazać na potrzebę miarkowania środków oddziaływania karnego, orzekania ich poniżej przeciętnej, ustalonej przez ustawodawcę (w formie podstawowej sankcji za przestępstwo określonego rodzaju). Ustawodawca przewidział bowiem za występki z art. 178a § 4 kk karę pozbawienia wolności – minimalnie od 3 miesięcy, maksymalnie do 5 lat – i to co do zasady bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Przy tym minimalny wymiar kary może być stosowany wobec sprawców, którzy w minimalnym stopniu wyczerpali znamiona przestępstwa, których postawa życiowa i procesowa za tym przemawia, kary łagodniejszego

rodzaju można zaś wymierzać tym sprawom, co do których występują istotne okoliczności, wpływające łagodząco na wymiar kary. Jeśli więc oskarżony w każdym aspekcie swym zachowaniem wskazuje na to, że występują w jego przypadku wyłącznie okoliczności obciążające, to nie można skutecznie wywodzić, że wystarczającym byłoby wymierzenie mu kary co najwyżej w wysokości minimalnej ustawowo lub wręcz kary łagodniejszego rodzaju. Tym niemniej w ocenie Sądu Okręgowego w sytuacji, gdy dotychczas wymierzano oskarżonemu wyłącznie kary wolnościowe (grzywnę i ograniczenie wolności), sięganie od razu po karę pozbawienia wolności w wymiarze czterokrotności kary minimalnej, można uznać za surowość, osiagającą poziom surowości rażącej. Choć na aprobatę Sądu Okręgowego zasługują okoliczności obostrzające odpowiedzialność karną oskarżonego, takie jak znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego, stanowiący ok. 3 – krotność ustawowego progu nietrzeźwości, wspomniana przed chwilą uprzednia karalność, wzmocniona faktem, że popełniał on w przeszłości czyny skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, to jednak nie uzasadnił Sąd Rejonowy, dlaczego wymiar przewyższający ustawowe minimum np. dwukrotnie nie będzie karą wystarczającą, adekwatną do ustalonych okoliczności. Nie zaistniały inne możliwe okoliczności obciążające, jak spowodowanie jakiegoś zdarzenia drogowego, stanowiącego bezpośrednio zagrożenie bezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu drogowego (co nie jest rzecz jasna żadną okolicznością łagodzącą, tylko

brakiem kolejnych okoliczności obciążających, ale również winno być uwzględnione). Zdaniem Sądu Okręgowego kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, a więc dwukrotność kary minimalnej, zwłaszcza jeśli oskarżony będzie musiał ją wykonać w sposób bezpośredni, wystarczająco skutecznie uświadomi mu, że brak reakcji na wcześniejsze pobłażliwe traktowanie i popełnianie nowych przestępstw wiązać się będzie z surową, wymiernie dolegliwą represją, ale równocześnie nie wyłączy go na nadmiernie długi czas z życia społecznego, nie odetnie od więzi rodzinnych, nie zdąży włączyć go w krąg osób ze świata przestępczego. W ocenie Sądu Okręgowego wymiar kary 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą dostatecznie surową, uwzględniającą w pełni stopień karygodności popełnionego czynu, stopień winy oraz dalszych okoliczności decydujących o wysokości kary, które brał pod uwagę Sąd orzekający, we właściwy sposób je uwypuklając w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia, ale nie będzie karą surową ponad uzasadnioną miarę. Orzeczone przez Sąd I instancji środki karne stanowią zaś naturalną konsekwencję wyeksponowanych wyżej okoliczności i w żadnym razie nie można uznać ich niewspółmierności. Wskazać należy, że orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wynika z obowiązku przewidzianego w art. 42 § 3 kk, zaś świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej z art. 43a kk, które to a propos zostało orzeczone w wysokości minimalnej, przy czym oba te rozstrzygnięcia są

obligatoryjne w razie skazania za czyn z art. 178a § 4 kk.

Reasumując, tak orzeczona sankcja karna, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, w szczególności przyczyni się do uświadomienia oskarżonemu zgubnego wpływu alkoholu na niego jako kierującego samochodem oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Wymierzona w ten sposób kara jest współmierna do stopnia jego zawinienia, konieczna i wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego sprawiając, że ponownie się tego nie dopuści. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Wniosek

O uniewinnienie oskarżonego B. T. (1) od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu, przy zastosowaniu instytucji z art. 37a kk, kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 zł każda oraz na podstawie art. 43b kk orzeczenie wobec B. T. (1) środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez publikację jego treści na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim przez okres 1 miesiąca, ewentualnie wymierzenie mu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność zarzutów „zasadniczych” skutkowałą nietrafnością wniosku o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. Częściowa zasadność zarzutu dotyczącego rażącej surowości kary skutkowałą złagodzeniem orzeczonej kary pozbawienia wolności o połowę, do 6 miesięcy.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o winie i kwalifikacji prawnej, rodzaju kary, ale też o środkach karnych	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Jak w części dot. zasadności czy bezzasadności wniosków apelacji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wymiar kary pozbawienia wolności – obniżenie z 1 roku do 6 miesięcy	
Zwiążle o powodach zmiany	
Jak w części dot. zasadności czy bezzasadności wniosków apelacji.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Apelacja obrońcy oskarżonego została uwzględniona tylko w niewielkiej części – niezasadne były zasadnicze zarzuty i wniosek o uniewinnienie, jak również o wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju czy o minimalny wymiar kary pozbawienia wolności. Zgodnie z treścią art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk należało więc oskarżonego obciążyć kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, na które składają się zaś opłata – za obie instancje – od kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w kwocie 120 zł oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Całość wyroku

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana